

Kovář Tarin

Začalo svítat. Sluneční paprsky už prosvítaly skrze dveře a v poletujícím prachu ukazovaly jeho dlouhé prsty různá místa. Místností se rozlilo teplo z ohně, do kterého někdo přihodil pár kousků dřeva. Byl čas vstávat. Elba už začala připravovat kaši z obilí a čerstvě nadojeného kozího mléka. Všechny vytáhla z postelí její nezaměnitelná vůně. Na dnešek se všichni těšili. Elba měla připravený hrnek medu, který pečlivě střežila pro chvíle, jako je ta dnešní. Tarin se už zítra vydá na cestu po osadách, aby prodal a vyměnil nástroje a šperky, které několik měsíců pečlivě vyráběl a připravoval.

Kluci se už při snídani Tarina ptali, jestli mu i dnes mohou pomáhat v jeho práci. Tarin byl jen rád, že má nějakou tu pomocnou ruku. Hned po snídani se vydali sbírat suchá polínka. Topit v peci se musí dlouho a vydatně, aby se kov mohl roztavit. A navíc musí být dřevo suché a ne moc dlouhé. Lámání větví kluci ovládali znamenitě. „Dnes, kluci, rozděláte oheň vy,“ řekl Tarin. To bylo pro kluky jako odměna. Ale byli dva. Kdo z nich má zapálit oheň? „Gorene, jsi starší. Zapálíš oheň ty...“ „Krane, ty budeš mít také důležitou práci. Připrav si celou pec tak, abychom do setmění měli sekerku odlitou!“ Kluci se dali do práce. Rozdělávat oheň ale nebylo jednoduché. Z křesadla musel Goren trefit jiskru přímo na kopičku připraveného troudu. Povedlo se. Z hromádky začal stoupat malý sloupek dýmu. Goren do hromádky jemně foukal a jiskra se v troudu rychle rozšiřovala do všech stran. Když přidal ještě pár drobných kousků dřevěk, vyšlehl malý plamínek. Goren rychle přesunul hořící hromádku do pícky a ještě chvíli pomáhal ohni svým dechem. Bylo vyhráno. Kluci přidali ještě pár polínek a čekali, až Tarin připraví misku s kovem.

Všichni netrpělivě čekali, až bude kov připraven na nalití do formy. „Formy a nakoupený kov jsou naše jmění. Musíme na ně dávat pozor. Až zítra půjdu na cestu, uložíme je do naší skrýše,“ řekl Tarin. Tam kluci ještě nikdy nebyli. Jejích zvědavost rostla víc a víc.

Miska s roztaveným kovem už byla úplně bílá a v rozžhavené pícce už splývala se vším, co bylo uvnitř. „Už je ten pravý čas, Gorene, připrav formu... Krane, vezmi kleště a já vyndám misku.“ Nalítí kovu do formy bylo jako kouzlo. Od rozžhaveného kovu šel velký žár. „Teď musíme počkat, až sekera ve formě zchladne. „Všichni tři byli nedočkaví, až uvidí, jestli se jim dílo povedlo. Konečně Tarin rozhodl, že mohou formu otevřít. Sekera byla dokonalá. Čerstvě odlitý kov zářil žlutohnědou barvou. Teď už jen trochu očistit a bude připravena na zítřejší cestu. Všichni tři měli velkou radost.

Začalo se stmívat. Byli hladoví, ale před sebou měli ještě jeden úkol. Před Tarinovou cestou ukrýt formy a kov na zpracování. Cesta ke skrýši nebyla dlouhá. Místo bylo však schováno před celým okolím. Blízko byla nebezpečná bažina a les byl hodně hustý. „Tady je naše skrýš,“ zašeptal Tarin. „Potichu odvalte tenhle kámen.“ Goren s Kranem udělali vše, co jim Tarin řekl. Pod kámen zahrabali jejich nejcennější majetek a vrátili kámen na jeho původní místo. Nikdo by nepoznal, že tu někdo byl. „Teď je snad vše v bezpečí.“

Vrátili se za Elbou a všichni se těšili na připravené jídlo. Večer byli všichni veselí, i když pořád mysleli na to, až zítra Tarin odejde. Elba mu dala trochu medu a řekla mu: „Vrať se brzy...“ Tarin kluky požádal, aby dávali na maminku pozor. Ráno se vydal na cestu...

Autor: J.Č.